POSELSTVÍ PAPEŽE JANA PAVLA II.
K XXXII.SVĚTOVÉMU DNI
SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ
24. KVĚTNA 1998

„Duch nám dodává odvahy, abychom hlásali naději“

Milí bratři a sestry,

1. V tomto druhém roce tříleté přípravy na Velké jubileum roku 2000, obracíme svoji pozornost na Ducha svatého a jeho působení v církvi, v našem životě i ve světě. Duch je "*strážcem naděje* v srdci člověka" (*Dominum et vivificantem,* 67). Z tohoto důvodu je tématem XXXII. *s*větového dne sdělovacích prostředků: "Duch nám dodává odvahy, abychom hlásali naději".

Naděje, kterou Duch *s*vatý pomáhá věřícím, je především povahy eschatologické. Jedná se o naději na spásu, naději na nebeskou slávu, naději v dokonalé společenství s Bohem. "V této naději máme" - jak potvrzuje list Židům - "bezpečnou a pevnou kotvu pro duši. Ona proniká až do samého vnitřku nebeské velesvatyně, kam pro nás jako předchůdce vstoupil Ježíš" (*Žid* 6,19-20).

2. Tato eschatologická naděje, která je v srdci křesťana, je však hluboce spojená se štěstím a s realizací v tomto životě. Naděje na nebeskou slávu vzbuzuje pravou starost o blahobyt lidí v dnešním světě. "Říká-li kdo: ´Miluji Boha´, ale přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Neboť kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí" (*1 Jan* 4,20). Vykoupení, kterým Bůh uzdravuje vztah mezi božským a lidským, je v přímé úměře s uzdravováním našich vzájemných vztahů. Naděje plynoucí z vykoupení je založená na tomto dvojím uzdravení.

Proto je tak důležité, aby se křesťané připravovali na Velké jubileum na prahu třetího tisíciletí právě tím, že obnoví vlastní naději v konečný příchod Božího království a také tím, že budou mnohem pozorněji vnímat znamení naděje ve světě, který je obklopuje. Takovým znamením naděje je např.: pokrok vědy, techniky a především lékařských věd ve službě lidskému životu, hlubší vědomí naší odpovědnosti za životní prostředí, úsilí o znovunastolení míru a spravedlnosti všude tam, kde byl narušen, touha po usmíření a solidaritě mezi národy, zvláště v oblasti spletitých vztahů mezi Severem a Jihem světa. Také v církvi existuje mnoho znamení naděje. Jde např. o pozornější naslouchání Duchu svatému, který nám vnuká, abychom přijímali charismata i aktivní působení laiků v církvi, abychom prohlubovali úsilí o jednotu křesťanů a stále více si uvědomovali důležitost dialogu s jinými náboženstvími a se současnou kulturou (srv. *Tertio millenio adveniente,* 46).

3. Křesťané, působící v oblasti sdělovacích prostředků, budou předávat věrohodnou naději, jen když ji nejprve sami zakusí ve svém životě. K tomu však dojde jedině tehdy, budou-li muži a ženami modlitby. Modlitba posilovaná Duchem svatým nás uschopní, abychom byli "stále připraveni obhájit se před každým, kdo by se nás ptal po důvodech naší naděje" (srv. *1 Petr* 3,15). Takto se naučí křesťan, působící v médiích, odevzdávat poselství naděje mužům a ženám naší doby v síle pravdy.

4. Nikdy nesmíme zapomenout, že sdělení předávané pomocí sdělovacích prostředků není jen utilitaristickým úkonem s cílem jednoduše pobízet, přesvědčovat nebo prodávat. A už vůbec není nástrojem nějaké ideologie. V sdělovacích prostředcích občas může dojít k zredukování lidské bytosti pouze na konzumní jednotku nebo na mezi sebou soupeřící zájmové skupiny. Mohou manipulovat s televizními diváky, čtenáři či posluchači jako s pouhými čísly, od nichž očekávají výhody související s podporou buď v politice nebo při prodeji výrobků. Toto všechno jsou jevy, které ničí společenství. Úkolem komunikace je lidi sjednocovat a obohacovat jejich život, a ne je izolovat a vykořisťovat. Jestliže se sdělovací prostředky používají správným způsobem, mohou přispívat k vytváření a udržování lidského společenství založeného na spravedlnosti a lásce. A v míře, v jaké to činí, se stávají znamením naděje.

5. Sdělovací prostředky jsou opravdu novým aeropagem dnešního světa, velkým fórem, které - pokud působí nejlepším možným způsobem - umožňuje výměnu pravdivých informací, konstruktivních myšlenek, zdravých hodnot, a tak vytváří společenství. To je zase výzvou pro církev ohledně jejího přístupu k sdělovacím prostředkům, aby je nejen využívala pro hlásání evangelia, ale aby také začlenila evangelní poselství do "nové kultury" utvářené moderní komunikací s jejím

"novým vyjadřováním, novou technikou a novým psychologickým postojem" (*Redemptoris missio,* 37).

Křesťané, pracující v masmédiích, musejí dostat takovou formaci, která jim umožní, aby účinně působili v oblasti sdělovacích prostředků tohoto typu. Taková formace bude muset obsahovat: technickou průpravu, formaci etickou a morální se zvláštním důrazem na hodnoty a normy podstatné pro profesionální působení, formaci týkající se kultury, filozofie, historie, sociálních věd a estetiky. Především však, před jakýmkoliv jiným vzděláním, musí jít o formaci k vnitřnímu životu, k životu podle Ducha.

Křesťané, působící v oblasti sdělovacích prostředků, mají být muži a ženami modlitby, modlitby naplněné Duchem svatým. Lidmi, kteří budou stále hlouběji vstupovat do společenství s Bohem, aby rostla jejich schopnost napomáhat komunikaci mezi lidmi. V této naději musejí být formováni Duchem svatým, *"hlavním činitelem nové evangelizace" (Tertio millenio adveniente,* 45), aby mohli naději předávat druhým.

Panna Maria je dokonalým modelem této naděje, kterou křesťané, působící ve sdělovacích prostředcích, se snaží vzbuzovat v sobě a sdílet s druhými. Maria "vyjádřila v plnosti touhu Jahvových chudých a zazářila jako příklad těm, kteří se celým srdcem svěřují Božím příslibům" (*Tertio millenio adveniente,* 48). Zatímco církev pokračuje na své pouti k Velkému jubileu, obracíme se na Marii, která svým hlubokým naslouchání Duchu svatému otevřela svět vůči velké události vtělení, prameni veškeré naší naděje.

Ve Vatikánu dne 24. ledna 1998, na svátek sv. Františka Saleského

Pracovní překlad